

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 18693/10
Ghenadie TCACENCO
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită la 22 februarie 2022 într-un Comitet alcătuit din:

Branko Lubarda, *Președinte*,

Jovan Ilievski,

Diana Sârcu, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 18693/10) *versus* Republica Moldova, prin care un cetățean moldovean, dl Ghenadie Tcacenco („reclamantul”), născut în anul 1939 și domiciliat în Chișinău, a sesizat Curtea la 27 martie 2010 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

decizia de a comunica Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari, plângerea în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, privind presupusa încălcare a dreptului său de acces la o instanță, și de a declara restul cererii inadmisibil,

observațiile părților,

După deliberare, adoptă următoarea decizie:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cererea se referă la o presupusă încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, deoarece instanțele interne refuzaseră să examineze fondul uneia dintre acțiunile reclamantului.

CONSEIL DE L'EUROPE

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei decizii a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

2. Reclamantul a solicitat obținerea dreptului de proprietate asupra unui teren de 458 m² aferent casei sale. O primă acțiune a reclamantului intentată împotriva Primăriei municipiului Chișinău a fost respinsă ca inadmisibilă prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 12 decembrie 2007. O a doua acțiune a reclamantului, de această dată îndreptată împotriva Consiliului municipal Chișinău, a fost respinsă ca nefondată prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 25 iunie 2008. Judecătorii au constatat, în special, că reclamantul nu demonstrase că el avea drept de folosință asupra terenului în litigiu.

3. În cadrul unui al treilea set de proceduri și printr-o hotărâre din 23 februarie 2009, Judecătoria Râșcani (Chișinău) a recunoscut dreptul reclamantului de a folosi terenul respectiv. În cererea sa, reclamantul a susținut că această hotărâre devenise definitivă.

4. Ulterior, el a introdus o nouă acțiune împotriva Consiliului municipal și Primăriei municipiului Chișinău, în scopul obținerii dreptului de proprietate asupra terenului menționat mai sus. El și-ar fi bazat această acțiune pe hotărârea menționată anterior. Printr-o decizie definitivă a Curții Supreme de Justiție din 30 septembrie 2009, această procedură a fost încetată, deoarece cele două decizii anterioare ale Curții Supreme beneficiau de puterea lucrului judecat.

5. În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, din cauza refuzului instanțelor naționale de a examina fondul celei din urmă acțiuni.

6. Prin scrisoarea din 20 mai 2010, Curtea a informat reclamantul despre obligația sa de a-i aduce la cunoștință orice evoluție importantă a cauzei lui.

7. În urma comunicării cererii, Guvernul a informat despre faptul că la 3 decembrie 2009 Curtea de Apel Chișinău a casat, în cadrul apelului depus de către partea adversă, hotărârea Judecătoriei Râșcani (Chișinău) din 23 februarie 2009 (a se vedea paragraful 3 *supra*) și că dosarul fusese remis înapoi spre examinare către instanța inferioară. El a mai relatat că, printr-o hotărâre din 4 mai 2012, care beneficia de *res judicata*, Judecătoria Râșcani (Chișinău) acordase din nou reclamantului dreptul de folosință asupra terenului în litigiu. În sfârșit, Guvernul a informat Curtea că, în baza celei din urmă hotărâri, reclamantul inițiasse o nouă acțiune împotriva Consiliului municipal Chișinău, în vederea obținerii dreptului de proprietate asupra terenului. El a precizat că această acțiune fusese examinată în fond și că fusese respinsă ca nefondată prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 5 decembrie 2018.

APRECIEREA CURȚII

8. De la început, Curtea reține că, în cererea sa, reclamantul a susținut că hotărârea Judecătoriei Râșcani (Chișinău) din 23 februarie 2009 dobândise puterea lucrului judecat. Potrivit informațiilor prezentate de către Guvern,

însă, rezultă că această hotărâre fusese casată încă înainte de introducerea prezentei cereri. Astfel, Curtea consideră că nu este necesar să examineze dacă acest punct echivalează cu un abuz de dreptul la un recurs individual, deoarece cererea este, în orice caz, abuzivă din motivele expuse mai jos.

9. Criteriile de considerare a unei cereri ca fiind abuzivă au fost rezumate, de exemplu, în cauzele *Gross v. Elveția* ([MC], nr. 67810/10, §§ 27-28, CEDO 2014) și *Șevcenco și Timoșin v. Republica Moldova* ((dec.), nr. 35215/06 și 43414/08, §§ 22, 23 și 25, 21 aprilie 2020).

10. Curtea notează că ea a comunicat Guvernului plângerea reclamantului privind lipsa accesului la o instanță, fără a fi la curent cu noile evoluții la nivel național. Abia din observațiile Guvernului ea a aflat că, după depunerea cererii, reclamantul a introdus o nouă acțiune pentru obținerea dreptului de proprietate asupra terenului în litigiu și că judecătorii interni s-au pronunțat pe fondul acestei acțiuni. Ea observă că această nouă acțiune este similară cu cea care se află la originea plângerii formulate de către reclamant în fața sa.

11. Curtea consideră că informațiile furnizate de către Guvern au legătură cu un aspect crucial al cauzei. Într-adevăr, plângerea reclamantului se referă la refuzul instanțelor de a examina fondul uneia dintre acțiunile sale judiciare. Cu toate acestea, faptul că judecătorii naționali au hotărât în mod definitiv asupra fondului unei alte acțiuni similare are anumite implicații pentru întrebarea dacă litigiul a fost soluționat, în sensul Articolului 37 § 1 (b) din Convenție (a se vedea reiterarea principiilor relevante în cauza *Șahin v. Turcia* (dec.), nr. 2074/11, § 22, 26 noiembrie 2019). În consecință, noile evoluții la nivel național se referă la însăși esența plângerii invocate de către reclamant în cererea sa, iar Curtea trebuia să fie informată despre acestea, pentru a-i permite să examineze cauza în lumina tuturor faptelor relevante pe care ea se bazează (a se compara cu *Spinu v. Republica Moldova* (dec.), nr. 18589/11, 30 iunie 2015, și *Șevcenco și Timoșin* (dec.), citată mai sus, § 27, și cauzele citate acolo).

12. În continuare, Curtea consideră că reclamantul nu a oferit nicio explicație pentru omisiunea lui de a o informa despre respectivele evoluții. Chiar înainte ca acestea să se producă, într-adevăr, el fusese informat despre obligația care rezulta din Articolul 47 § 7 din Regulamentul Curții (a se vedea paragraful 6 de mai sus). Prin urmare, Curtea consideră că dispune de suficiente dovezi pentru a stabili că, eșuând să-i transmită această informație, reclamantul a împiedicat-o intenționat să fie la curent cu toate circumstanțele cauzei (a se compara cu *Șevcenco și Timoșin* (dec.), citată mai sus, § 28, și cauzele menționate acolo).

13. În consecință, prezenta cerere trebuie respinsă pentru abuz de dreptul la o cerere individuală, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.

DECIZIA TCACENCO v. REPUBLICA MOLDOVA

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 17 martie 2022.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Branko Lubarda
Președinte